

MÍR - USMÍŘENÍ (KONZERVATISMUS)

(Praktické úvahy k uskutečňování hlavního poselství Panny Marie v Medžugorji)

My lidé býváme více či méně konzervativní, neradi měníme svůj způsob života. Říká se, že „zvyk je železná košile“, která nám brání dělat ve svém životě změny. Pokud jde o zvyky pozitivní, zejména dodržování morálních zákonů, je to dobré. Ale pokud se máme odvrátit od nedobrých zvyků nebo zvyků komplikujících nám a našemu okolí život nebo od nesprávných názorů a představ, nastávají potíže. Vnitřně, podvědomě, se tomu bráníme, oddalujeme úvahy o obrácení, nechce se nám s obrácením začít.

Hlavním důvodem, proč nechceme měnit své jednání a způsob myšlení, je lenost. Ta způsobuje, že se snažíme dosavadní jednání omlouvat anebo dokonce, a to častěji za pomoci pýchy, považujeme svoje dosavadní jednání za dokonalejší. V oblasti náboženské se nejednou stává, že jsme „papežtější než papež“. Třeba když po II. vatikánském koncilu bylo zavedeno obrácení oltáře k lidu a zaveden do liturgie národní jazyk, mnozí lidé se bouřili a začali kriticky vystupovat proti této změně. Zejména když se i tato kritika objevovala v nepravých zjeveních. Nastávalo napětí a hádky mezi věřícími a o to jde zlému duchu. A tak náboženský konzervatismus vyústil do náboženského fanatismu. Velkou pomocí v rozlišování a potlačování nezdravého konzervatismu je pokora a poslušnost. Proto budme pozorní na své jednání a myšlení. Obezřetně hodnotme své přístupy k životním situacím, kdy si namlouváme, že stávající situace je dobrá, že nebudeme mít nepříjemné následky z dosavadního života, že vše dobře dopadne a změna by stejně nepřinesla nic dobrého.

Tato nechť zkusit změnu života přece jen člověka zneklidňuje a ničí mír v srdci. Je proto nutné využít jakéhokoli povzbudivého

impulsu ke změně života a uvědomit si, že je to i pro naše pozemské štěstí.

■ Dlouhodobě jsem trpěla nachlazením a chřipkami. Brala jsem několikrát do roka antibiotika. Ale nic mi nepomáhalo. Bylo mi doporučeno, abych se otužovala studenou vodou, ale bylo to ještě horší. A tak jsem se opět koupala v teplé vodě, což mi bylo příjemné. Když jsem se seznámila s jedním chlapcem, opět mi doporučoval otužování teplou a studenou vodou. Řekla jsem, že jsem to zkoušela, ale nikam to nevedlo. Ptal se na podrobnosti. Vysvětlil mi, že se musím sprchovat nejdříve asi 5 minut teplou vodou a pak 5 až 10 sekund studenou. Já jsem se vymlouvala, nechtělo se mi, nevěřila jsem. Bojím se studené vody. Ale když mi pohrozil rozchodem, tak jsem to udělala a zjistila jsem, že to přineslo po měsíci výborný, trvalý výsledek. Nicméně i po prvním takto prováděném otužování jsem se cítila výborně. Pochopila jsem, že jsem byla lenivá a konzervativní a zkrlesle jsem ho informovala o svém otužování. Nyní je mi moc dobře.

■ Můj přítel redaktor byl velmi svědomitý a pečlivý. Měl obavy, když se stýkal s lidmi, aby při podání ruky někoho nenakazil, anebo sám nepřijal infekci. Proto si často myl ruce. Ale kůže na rukou mu praskala. Velmi ho to zneklidňovalo, protože si myslel, že jde skutečně o infekci. Myl si je ještě více, ale bylo to ještě horší. Známý lékař mu poradil, aby si je 14 dnů nemyl vůbec. Trochu šokován s rozpaky poslechl a ekzém se ztratil.

■ Jedna hezká žena zjistila, že má na prsou ztvrdlou bulku. Kamarádka jí řekla, ať jde k lékaři, že to může být rakovina. Ta žena si nedovedla připustit, že by měla jít na operaci, tím by velmi ztratila zájem mužů. A tak si tu bulku začala masírovat v domnění, že se to rozpustí. Ale za tři měsíce ji začala velmi bolet hlava. Lékaři zjistili rakovinu a metastázy v hlavě. Za dva další měsíce zemřela.

(převzato ze Zpráv z Medžugorje 12/2009)

